

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: GREVENS DØD (1838)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "GREVENS DØD (1838)", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 187.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-workid94348/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Ei blot hvert Glimt vi skue
Af Aandens indre Lyn,
Men hver en jordisk Lue
Og hvert et jordisk Syn.

Der skal til Eet vi samle,
Hvad stykkeviis gik tabt;
Der vaagner alt det Gamle
Og staaer forynget skabt:
Den Sjæl, som her du kaared,
Det Maal, du stræbte til,
Den Drøm, som her dig daared,
Dig hisset vinke vil.

Den Trøst er dog den sidste!
Den Tro bestaaer tilsidst:
Hvad her vi maatte miste,
Vi faae tilbage hist.
Til Undergang ei skabtes
Endog det mindste Frø:
Det var kun Skæl, hvad tabtes:
Livskjænnen kan ei døe.

GREVENS DØD

(1838)

Høit i den rigtforgyldte Sal
De tændte Kroner hang,
Mens fra den buede Portal
Musikens Toner Klang.
Men ingen Røst sig høre lod,
Der kaldte op til Dands,
Kun tause Marmorstøtter stod
I Salens stille Glands.

Da træder Grev Oginsky ind,
Den mandig-skjønne kaldt,
Hvis mørke Haar om Hals og Kind
I rige Lokker faldt.
Imod Orkestret op han gik,
Og frem af Barmen drog
Han en paa Nøder sat Musik,
Og s a a tilorde tog:

GREVENS DØD

Tag denne Dands! og lad den Aand
Og Liv ved Toner faae,
Naar ind i Kredsen ved min Haand
I see vor Dronning gaae.
Først lad den stige som en Strøm,
Der bruser stolt og fri,
Saa lad den hendee som en Drøm,
Der snartig er forbi!

Han vender sig — og op med Larm
Nu alle Døre sprang;
For Herrer, Damer, Arm i Arm,
Blev hver en Indgang trang.
Lig tusind Stjerner straalte brat
Hvad skønnest var og bedst:
Det hele Hof er denne Nat
Hos Grev Oginsky Gjest.

Men af den gamle Konge ført
Den unge Dronning gik,
Lig Blomsten af en Storm berørt,
Med dybt nedsænket Blik.
Ret som et Speil af hendes Sind,
Der ingen Hvile fandt,
Var hendes liliehvide Kind,
Hvor Rosen kom og svandt.

Imøde Grev Oginsky gaaer
Det kongelige Par,
Og ved hans Ord Pystinden slaaer
Sit Øie op til Svar.
Hvad laa der ei i dette Sprog,
Der uden Toner lød!
Det var det hele Hjerte, og
Et Billed af dets Nød.

Dog fra Orchestrets Hvalvning ned
Fanfaren lød igjen,
Og til det floielsklædte Sted
Nu Kongen føres hen.
Men da saa Kredsen ordnet staaer,
I snehvidt Klædebon
Til Dands den unge Dronning gaaer
Ved Grev Oginskye Haand.

Og hvert et Øie fulgte dem
Da kongelig og frit,
Som Dandsen bød, de vandred frem
Alvorlig, Skridt for Skridt.
H u n ligned Dagen, klar og mild,
Der gylden flygter bort;
H a n s Øie var som Stjernens Ild,
Hans Dragt som Natten sort.

Og med et Blik, hvori hans Aand
Sin Smerte har udtømt,
Berører han Fyrstindens Haand,
Mens Læben hvisker ømt:
O Dronning! Lyt til Hornets Klang.
Til Buestrøgets Lyd!
Et Echo af mit Hjertes Sang
I disse Toner nyd!

Den Dands, hvis Tact os hæver nu,
Den Sang, hvis Melodi
Er skjælvende som jeg og du,
Min Smerte hviler i.
Den digted jeg, da Haabet bort
Sig sneg af dette Bryst,
Som en forsvindende Accord
Af Livet og dets Lyst.

Men intet Ord igfen til Svar
Fyrstindens Løbe gav,
Kun Barmen høit sin Uro bar
Lig et bevæget Flav;
Og Øiet, bag hvis lyse Flør
Nys Veemod laa i Skjul,
Sig sænked pludselig mod Jord,
Just som en anskudt Fugl.

Him Tid sig atter folded ud,
Der aldrig var forglemt,
Him Tid, da til Oginskys Brud
I Løn hun var bestemt;
Him Tid, der Rod i Hjertet slog,
Da Begge halv var Børn,
Før paa sin Vinge hende tog
Den kongelige Ørn.

Men Dandsens Strøm med større Hast
Dem Begge frem nu bar,
Saa dækked' for hvert Øiekast
I Sværmen skjult de var.
Og mere høit i Begges Bryst
Sin Fakkell Guden svang,
Og mere varm Ognskys Røst
For Dronning-Øret klang:

Forstaaer du Melodien hist,
Der nu dig hilser øm?
Den er mit Afskedsord — tilsids!
En Ende paa min Drøm.
Jeg drømmer end — og lad endnu
Mig denne korte Lyst!
Men er jeg vaagnet, drømme da
Det Samme til din Trøst!

Saa svæved Begge hen i Dands,
Af Hoffets Sværm i Ly,
Og over Begges Skjønhedsglands
Hang Sorgens mørke Sky.
Rundtom, hvor Glæden blussed varm,
De muntre Stemmer led,
Men tungt sig hæved Grevens Barm,
Kun rugende paa Død.

For sidste Gang nu taler han:
Min sidste Dands er endt!
O Lys! som end mig fryde kan,
Hvi har du bort dig vendt?
O Blik! hvori mit Liv end boer,
Hvi sænker du dig ned,
Som fandtes der kun dybt i Jord
Et Hjem for Kjærlighed?

Skjenk mig til Afsked før min Død
Endnu den sidste Trøst!
Midt under Sjælens bitre Nød
Oplad din Læbes Røst!
Siig, at naar skilt er jeg og du,
Vort Haab dog ei er deelt;
At du bevarer da endnu
For mig dit Hjerte heelt.

Ved disse Ord Fyrstinden slog
Sit Øie op til hans,
Og ingen Sky af Tvivl forjog
Dets underfulde Glands;
En Taare kun, som brat frembrød,
Nedtrilled fuld og varm,
Og table sig i Rosens Skjød,
Der sad ved hendes Barn.

Men intet Ord hun talte dog:
Og dog Oginskys Aand
Fortolked ret det stumme Sprog,
Da med en drilslig Haand
Han løsrev Blomsten, dugget nu
Af Taaren retn og skær,
Idet han sukked: Jeg som du
Var hendes Hjerter nær!

Saa hilte han af Salen ud,
Og bleg som Døden faldt
Fyrstinden ned — da lød et Skud.
Til Døren styrted Alt.
Død, med det gjennemskudte Bryst,
Med Rosen trykket mod
De blege Læber, som i Lyst,
Laa Greven i sit Blod.

TILBAGEFALD

(1838)

Fængsies atter nu min Vinge
Da jeg meest den troede fri?
Drages atter jeg tilbage
Til det gamle Sværmeri?
Ei blot Kjerlighedens Roser
Nu i Hjertet finde Ly,
Men med Duften deres Torne
Sig forynge og fornye.

Ja, det Svundne vaagner atter!
Vaaren lig af Vintrens Gjem
Lokkes Haabet, og med Haabet
Livets tusind Blomster frem.